

CURIERUL JUDICIAR

DOCTRINA — JURISPRUDENȚA — LEGISLAȚIUNE — ECONOMIE POLITICĂ — FINANȚE

PRIM-REDACTOR: ION N. CESARESCU

REDACTOR-PROPRIETAR: I. S. CODREANU

ABONAMENTUL

Pe an, în România	30 lei
6 luni	16 "
3 luni	8 "
Stăinătate: 40 lei pe an, 20	6 luni

*Apare de două ori pe săptămână
sub direcțiunea unui comitet*

Abonamentele se plătesc tot-d'a-una înainte

Redacția & Administrația
București, CALEA RAHOVEI—5
Lângă Palatul Justiției
TELEFON № 1698**S U M A R**

Despre exemplaritatea și eficacitatea pedepselor, de d-l M. A. Beștelei;

JURISPRUDENȚA :Curtea de casație, s. II: *Ecaterina Mavrodolu cu Atina Alexandrescu*;
Idem, s. III: *Ministerul de Finanțe cu Căpitan Părăianu*;
Tribunalul Romanași: *Ion Stan Stoica cu Ad-ția Financiară Romanași*;
Curtea de casație din Franța: *Jurat dormind în timpul desbaterilor.—Verdict nul.*
Informațiuni.**D E S P R E****Exemplaritatea și eficacitatea pedepselor**

Mergem cu pași repezi pe calea civilizațiunii. Unii susțin chiar că am ajuns-o. Departe de aceasta, este destul să cercetăm cu băgare de seamă ce se petrece în jurul nostru și vom vedea că ne lipsesc multe din calitățile ce se cer omului civilizat. Nu se respectă persoana, nu se respectă proprietatea.

La 1848 s'a proclamat frumoasele principii: libertate, egalitate, fraternitate, dar în același timp s'a propus: respect la persoană, respect la proprietate. S'a primit cu brațele deschise acele principii, dar când s'a spus celor cărora le plăcea prea mult libertatea, că și ea are o limită, când s'a spus celor cari preconiză egalitatea absolută, că orcât de egal am fi în fața legii, în societate însă, ca și în natură, trebuie să recunoaștem că urmează să existe deosebiri, nu le-au plăcut, au dat năvală, n'au mai cunoscut nici o margine: nu suntem liberi? — și-au zis ei, — să facem ce ne-o trăzni prin cap! Săteanul n'a mai ascultat de proprietar, l'a lăsat cu produsele pe câmp și nu i le-a cules la timp, așa că proprietarul a fost nevoit să aducă lucrători bulgari, ruteni și alții ca să-i facă munca pământului; servitorul n'a mai ascultat de stăpân, a lăsat serviciul baltă, când i-a plăcut, și a plecat lăsându-l câte o dată chiar nemâncat. Astăzi mai că nu se găsește un bun servitor român; țara este năpădită de o mulțime de Unguri și Ungu-

roaice, cari fug din Ungaria, unde sunt străfă-luiți și vin la noi, unde sunt de capul lor și de unde ridică pe fiecare an sute de mii de lei, pe cari îi trimet rudelor lor din Ungaria, pe când ai noștri umblă după posturi pe la primării, poliție și altele, iar femeile se fac prostituate, sau fac pe cucoanele la mahala.

Dacă mergi la biserică, de intri în vre-o adunare, toți dau buzna să stea cei din frunte, să iasă cei dintâi. Nu se respectă autoritate, nu se respectă vârstă, nu se respectă sex, în fine, nu se respectă condițiune socială: toți vrem să fim mari. Cel puțin, când se plătește n'ai ce zice; plătește omul, lasă-l să-și facă gustul. Cei mai nevoiași voiajează în clasa I; la teatru, lojile și statul I sunt ocupate de mulți, cari a doua zi se împrumută ca să aibă ce mânca.

De ne întorcem privirea la respectul ce ar trebui să se dea proprietății, vedem că este imposibil ca cineva să aibă o grădină cu flori sau cu fructe, dacă nu o păzește ziua și noaptea. În țările civilizate ți-e drag să treci prin livezi neîngrădite și nepăzite de nimeni, și să vezi flori și fructe coapte de o parte și de alta a potecii sau a drumului, de cari nimeni nu se atinge. La noi nu apucă nici să înflorească bine, ori să se coacă și ți le rupe cu crăci cu tot. Nu mai vorbim de plantațiile ce se fac pe marginea șoselelor și pe cari drumetii nu le lasă să se prindă, distrugându-le la prima necesitate, și câte o dată numai ca să facă rău (1).

Dar mă opresc aci, căci imi este de ajuns a susține propunerile ce voesc a face.

* * *

Am crezut în tot-de-auna că este de datorita fie-cărui cetățean de a observa relele de care suferă societatea, și a le denunța celor însărcinați

(1) Vezi: *Instrucțiune și educațiune*, conferință ce am ținut la Galați ca președinte al Ateneului de acolo, publicată în broșura editată de «Asociațiunea Română pentru înființarea și răspândirea științelor»: *Câte-va propuneri pentru exemplaritatea și eficacitatea pedepselor*, pag. 97.

cu diriguirea trebilor Statului, spre a se lua măsurile de îndreptare.

În practica judecătorească observasem, că de la introducerea codicelui civil, numărul căsătoriilor legitime scăzuse și se înmulțise concubinatele și copiii naturali. Am căutat să'mi dau seama din ce provenea această stare de lucruri și am constatat, că una din cele mai principale cauze era mulțimea și greutatea formalităților ce se cereau pentru contractarea unei căsătorii. Am lucrat atunci și am dat la lumină *Explicațiunea teoretică și practică a actelor stării civile și Formularul acestor acte*, lucrare pe care la 1879, fiind Președinte la Trib. R.-Sărat, am prezentat-o d-lui Michail Cogălniceanu, Ministrul de interne de pe atunci, și D-sa mi-a mulțumit și a recomandat-o tuturor primarilor din țară, spre a le fi ca o călăuză la întocmirea acestor acte.

Mai târziu, la 1886, fiind Procuror la Curtea de apel din București, prin discursul de deschiderea anului judecătorească am tratat: *Despre cauzele înmulțirii concubinatelor și a copiilor naturali în România* și am atras atențiunea celor în drept asupra aceluiaș rău probând cu statistica, că numărul căsătoriilor legitime descreștea mereu și se înmulțea concubinatele și copiii naturali.

Dar d-l Ministru al Justiției de pe atunci, nu ținu seamă de alarma ce dădeam și de propunerile ce făceam, și răul se întinse din ce în ce mai mult.

În anul 1898 și 1901, am revenit asupra aceleiaș chestiuni prin articole publicate în ziarul «Dreptul». (V. *Dreptul* No. 58/98 și 83/901).

În fine, anul trecut m'am adresat direct către d-l Ministru al Justiției, care era d-l Alexandru Bădărău și prin raportul ce i-am făcut asupra întinderii din ce în ce a acestui rău, îi arătam și modificările ce ar trebui să se facă în legiuirile noastre în această privință.

Proiectul de lege ce D-sa a propus apoi Gorpurilor legiuitoare și legea ce s'a votat a adus, cred, mare înlesnire pentru contractarea căsătoriilor, atât în ceea-ce privește formalitățile, cât și în ce privește condițiunile cerute pentru a se căsători.

Ce bine s'ar fi făcut și cât de puțin s'ar fi întins concubinatele, dacă această modificare ar fi avut loc încă de când am cerut-o eu la 1886.

Dar ceea ce s'a făcut nu este deajuns.

Eu atrăgeam atențiunea d-lui Ministru și asupra nepotrivirii ce există între dispozițiunile codicelui civil și legea bisericească. În adevăr, după art. 144 Cod civil în linie colaterală, căsătoria este oprită numai până la a patra spiță inclusiv, pe când după pravila bisericească această prohibițiune

se întinde până la a șaptea spiță inclusiv. Ce vor face doi soți căsătoriți legitim după Codul civil și neputând complecta prin benedictiunea religioasă, obligatoare după art. 21 din Constituțiune, căsătoria lor? Este timpul cred, ca și această chestiune să fie regulată și de aceea atrag din nou asupra ei, atențiunea celor în drept.

* * *

Acum, d-lor, profitând de invitațiunea ce mi s'a făcut de neobositul și eminentul d. Dr. C. I. Istrati, președintele acestei Asociațiuni, găsiu prilejul de a supune la cunoștiința d-voastre, observațiunile ce am făcut în practica judecătorească asupra neeficacității și neexemplarității pedepselor.

Infrațiunile ce poate cineva comite la legea penală sunt: contravențiuni, delictes și crime.

Mă voiu ocupa numai de cele două dintâi. Să luăm câte-va exemple:

Un individ comite o contravențiune, de exemplu este prins culegând sau mâncând chiar pe loc fructe ale altuia (art. 385, alin. 10 Cod. penal), altul maltratează în public dobitoacele, sau le supune la poveri mai presus de puterea lor (aceiaș art., alin. 12). Pe aceștia legea îi pedepsește cu amendă de la 5 la 10 lei și în caz de recidivă cu închisoare de 3 zile. Pe cei cari fără drept vor intra în grădinile altuia când sunt pe picior, sau în viile ori grădina altuia, când fructele sunt coapte sau aproape de coacere, precum și pe cei cari vor pune spre vânzare lucruri de mâncare stricate, clocite sau vătămătoare ori poame crude, legea îi pedepsește cu amendă dela 10 la 15 lei, iar în caz de recidivă cu închisoarea de 5 zile deplin. În a treia clasă de contravențiuni găsim: nesupunerea și necuviințele servitorilor către stăpâni, și părăsirea serviciului, fără o prealabilă incuviințare către stăpâni, cel puțin cu 3 zile înainte (1).

Pedeapsa prevăzută este amenda dela 15 la 25 lei, și după împrejurări, pe lângă amendă, se poate pronunța și pedeapsa închisoarei până la 5 zile cel mult.

Acum să vedem cum se urmăresc, cum se pedepsesc și cum se execută pedepsele unor asemenea contravenienți.

Atât celor prinși în flagrant-delict, cât și celor contra cărora se reclamă mai târziu, li se încheie un proces-verbal, care este înaintat de poliție sau autoritatea comunală, parchetului și acesta le repartizează spre judecată judecătorilor de ocoale respective. Contravenienții tot-d'a-una sunt lăsați

(1) Regulamentul servitorilor actual prevede 15 zile pentru comunele urbane și 25 zile pentru cele rurale.

liberî, rămânând a fi citați în urmă. Unii dispar imediat din localitate, alții fiind citați peste o lună sau două, când le vine rândul în condică, nu se înfațșează, fac opoziție, apel și tocmai peste 5—6 luni se văd condamnați definitiv, la o amendă și după alte 5—6 luni executați să o plătească. Reclamantul este și el citat și străgănit până ce, în cele din urmă, se lipsește de ori-ce pretențiune și nu se mai duce la judecată. Condamnațiunea la amendă este ineficace, și cu ocaziunea inspecțiunilor ce am făcut judecătorilor de ocoale, am constatat că mai toate amenzile în ast-fel de cazuri rămân neincasate, căci mai toți contravenienții, cari cea mai mare parte erau oameni fără capătăi, nu s'a mai putut găsi, dispărând din comună și unii din ei schimbându-și chiar numele.

Dacă trecem la delictе, acelaș lucru. Prinzi hoțul, prinzi pe cel care ți-a violat domiciliul, ți-a spart giamurile, ți-a stricat soneria, îl dai pe mâna gardiștilor, dacă ai norocul să găsești vreunul. Delicuentul este dus la poliție, sau la primărie, i se încheie proces-verbal care este înaintat parchetului și aci afacerea părându-se de mică importanță, procurorul nu mai sesisează pe judecătorul de instrucție, ci o trimite direct la tribunal, iar pe individ îl pune în libertate, neputându-i da un mandat de arestare și lasându-l ast-fel să se întorcă îndată acasă, să-ți rădă în față, să reinceapă din nou faptele rele, și să îndemne și pe alții, cari nevăzând o pedeapsă grabnică și exemplară, să deda și ei la aceleași fapte. Căci, în adevăr, tribunalele cari sunt foarte împovărate, sorocesc afacerea peste 6, 7 luni, dacă nu un an. La prima înfațșare delicuentul nu se înfațșează, și este condamnat în lipsă, face opoziție, invocă martori; aceștia nu vin, se condamnă la amendă, nu vin, se dă mandat de aducere contra martorilor; în fine se cercetează cauza. Reclamantul care a venit până acum regulat la toate înfațșările, reușește să vadă după un an sau doi că delicuentul a fost condamnat de tribunal. Dar inculpatul face apel la Curte. Alte termene, alte străgăniri, opoziție, cereri de noi martori, pe cari Curtea în interesul apărării mai tot-d'a-una îi admite, și în fine, după o mulțime de amânări, dacă reclamantul a avut răbdare și mijloacele materiale de a urmări pricina, se alege cu 20, 30 lei cheltueli de judecată, sau despăgubiri civile, pe care și pe aceia nu are mai adesea de unde să-i i-a, delicuentul fiind dispărut, plecat în alt județ, sau insolubil.

* * *

Acum, după ce făcu această expunere, mă întreb: cari ar fi mijloacele de îndreptare pentru

a ajunge ca rău-făcătorii să fie pedepsiți mai repede și pedeapsa lor să fie mai exemplară?

De sigur că nu voi putea într'un timp atât de scurt, cât îmi este permis să fac această comunicare, să mă întind la o dezvoltare mai mare a acestor mijloace. Voi face însă câte-va propuneri, pe cari le supun la cunoștința celor în drept, spre a se lua mai din vreme cuvenitele măsuri de îndreptare.

După părerea mea acest rezultat s'ar putea obține:

I. In ceea ce privește contravențiunile

1. In comunele rurale prin investirea din nou a Primarilor, cu atribuțiunile de judecător polițienesc după cum prevede art. 164 Proc. criminală, care zice: «In comunele cari nu sunt reședințe de tribunal polițienesc (judecător de ocol), «polițai, nici subprefect (azi revizor comunal), «primarii sunt competenți ca și acele autorități a «judeca»:

a) «Toate contravențiunile cari sunt flagrante delictе».

b) «Toate celelalte contravențiuni întâmplate în comuna lor, dacă atât autorii cât și martorii «contravențiunilor se vor afla prezenți în acea comună și când cererea părții reclamante de daune «interese va fi de o sumă determinată și nu va «trece peste 15 lei», (sumă ce s'ar putea chiar mai mări).

În adevăr, azi aceste contravențiuni se judecă în comunele rurale de judecătoriile comunale compuse conform art. 2 din legea respectivă din primar și doi jurați aleși, cari după art. 25, judecă numai Dumineca și sârbătoarea. Ei bine, nici reclamantul, nici făptuitorul, nici martorii cari se poate să nu fie din acea comună, nu pot să aștepte până ce se va strânge judecătorii comunale; pe câtă vreme primarul său ajutorul lui, or delegatul în cătune, ar putea judeca și pedepsi eventual, îndată, și a și executa amenda sau închisoarea (care de sigur vor fi limitate) numai în cazurile mărturisite sau bine dovedite și fără nici un drept de apel sau recurs.

Art 166 și 167 Pr. criminală, prevăd apoi că citațiunile în asemenea cazuri se vor face îndată, printr'un avertisment, care va anunța pe reclamant, inculpat și martori. Cu modul acesta procedura ar fi mai expeditivă și mai eficace.

2. In comunele urbane, unde sunt polițai, aceste atribuțiuni vor fi date în competența lor, după cum prevede art. 140 Pr. criminală.

Astăzi când toți polițaii sunt licențiați în drept, cred că nu mai este nici o temere că ei vor abuza, dacă vor fi investiți cu această jurisdicțiune.

3. *In comunele urbane*, sau rurale, care sunt reședințe de judecătorești de ocoale, aceștia vor judeca toate aceste contravențiuni într'un mod sumar, la deschiderea ședinței celei mai apropiate și fără apel, după natura contravențiunii.

II. In ce privește delictele

In orașele cari sunt reședințe de judecătorești de ocoale și tribunale, procurorul tribunalului va trimite în fie-care zi acestor instanțe judecătorești, pe delicuenții prinși în flagrant-delict și fie-care din ele în marginele competenței lor, vor judeca afacerile de mică importanță sumar, trimițând spre executare chiar în aceea zi, sau cel mult a doua zi, sentințele ce vor da în cazurile când inculpatul mărturisește fapta, și dă mulțumire pe pedeapsa aplicată (1).

In afacerile mai serioase și cari nu necesitează o instrucțiune mai detaliată, dar care totuș nu se pot cerceta îndată, ar trebui să se facă și la noi o lege cum este aceea din Franța, din 20 Mai 1863, asupra instrucțiunii flagrantelor delictelor înaintea tribunalelor (2).

(1) Mi s'a întâmplat adeseori să întreb pe unii inculpați: De ce ai mai făcut apel dacă mărturisești faptul? Pentru că așa m'a învățat și pe mine unul care mi-a luat un franc să-mi facă apelul. Odată înaintea Curții de apel, un inculpat pentru delictul de furt, care mărturisise la Tribunal și fusese condamnat, răspunzând la apelul nominal, ceru să se lase procesul mai la urmă până îi va veni avocatul.—Bine ce are să mai spună avocatul d-tale, îi zise Președintele, căci văd că la Tribunal ai mărturisit faptul? — Apoi tocmai aia aș vrea și eu să văd, ce are să mai spuie, căci mi-a luat 5 lei și mi-a spus că o să mă scape!

(2) Reproduc aci textul legii din 20 Mai 1863 din Franța:

Loi sur l'instruction des Flagrants Délits devant les Tribunaux correctionnels.

Art. I-er. «Tot inculpat aretă în stare de flagrant delict «pour un fait puni de peines correctionnelles est immédiatement conduit devant le procureur impérial, qui l'interroge et, s'il y a lieu, traduit sur-le-champ à l'audience du tribunal.»

«Dans ce cas, le procureur impérial peut mettre l'inculpé sous mandat de dépôt.»

Art. 2. «S'il ny a point d'audience, le procureur impérial est tenu de faire citer l'inculpé pour l'audience du lendemain. Le tribunal est au besoin spécialement convoqué.»

Art. 3. «Les témoins peuvent être verbalement requis par tout officier de police judiciaire ou agent de la force publique. Ils sont tenus de comparaitre sous les peines portées par l'article 157 du Code d'instruction criminelle.»

Art. 4. «Si l'inculpé le demande, le tribunal lui accorde un délai de trois jours au moins pour préparer sa défense.»

Art. 5. «Si l'affaire n'est pas en état de recevoir jugement, le tribunal en ordonne le renvoi, pour plus ample information, a l'une des plus prochaines audiences et, s'il y a lieu,

Sunt informat că eminentul juriconsult și profesor al Facultății de drept, D-l C. Dissescu, ca Ministru al Justiției, lucrase un proiect de lege pentru modificarea codicelui de procedură penală, spre a garanta o mai grabnică judecată în penal. D-sa recunoștea că multe formalități jignesc mersul repede și regulat al justiției și propunea înființarea așa zisului *micul parchet*, după care cei arestați în flagrant delict să fie judecați imediat de judecătorul de ocol sau de Tribunal la prima ședință după arestare.

De altă parte, trebuie să se ia măsuri ca agenții judecătorești, gardiștii sau sergenții de zi și de noapte să fie recrutați dintre foștii militari, cari au avut o bună conduită în armată, iar nu din foștii servitori ai oamenilor zilei, tot ce este mai corupt și mai vițios, căci numai astfel se va ridica prestigiul autorității.

Și să nu mi se spună că nu se găsesc. Administrarea Domeniilor Coroanei a reușit să găsească numai funcționari harnici și cinștiți, toți Români, cari ajută într'un mod minunat pe eminentul său Administrator D. Ioan Kalinderu, să facă din această Administrare un model de imitat.

Cât pentru împovărarea Curților cu judecarea a o mulțime de procese de mică importanță, despre care cu drept cuvânt se plâng atât d-l prim-președinte al Inaltei Curți de casație cât și acel al Curții de apel din București, eu am propus d-lui Ministru al Justiției prin raportul meu din anul trecut (1), ca să se desărcineze Curțile de apel, de a mai judeca procesele de loviri și răniri prevăzute de art. 239 c. p., lăsându-le în competența Tribunalului ca ultimă instanță. Cu modul acesta o parte din atribuțiunile Inaltei Curți de casație, cum sunt de exemplu procesele electorale, ar putea să fie deferite cercetării Curților de apel, după cum prea bine opinează d-l Scarlat Pherechide, cel mai înalt magistrat al țării.

Aceasta este comunicarea ce aveam să fac, și aș fi foarte fericit, dacă ar avea cel puțin meritul de a atrage atențiunea celor mai competenți de cât mine, spre a contribui cu toți la îmbunătățirea legilor și asanarea moravurilor.

M. A. BEȘTELEIU

Consilier la Curtea de apel din Galați.

«met l'inculpé provisoirement en liberté, avec ou sans caution.»

Art. 6. «L'inculpé, s'il est acquitté, est immédiatement et nonobstant appel, mis en liberté.»

Art. 7. «La présente loi n'est point applicable aux délits de presse, aux délits politiques, ni aux matières dont la procédure est réglée par des lois spéciales.»

(1) Vezi acest raport reprodus în acelaș op, pag. 135.

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE, S. II

Audiența de la 9 Decembrie 1905

Președenția D-lui N. MANDREA, Președinte

Ecaterina Mavrodolu cu Atina Alexandrescu

Urmărire imobiliară. — Contestațiuni la asemenea urmărire. — Când se pot face.

Adjudecatar. — Nedepunerea prețului. — Inexistența adjudecațiunii.

Contestațiuni la urmărire. — Nemotivarea lor odată cu introducerea. — Dacă nulitatea unor asemenea contestațiuni se poate ridica din oficiu. — (Art. 525 și 526 pr. civilă).

1. După art. 525 Pr. civ. contestațiunile contra urmăririlor silite nu se mai pot face, în termenul legal, atunci când există o adjudecațiune deja efectuată, iar nu și atunci când asemenea adjudecațiune s'ar fi desființat, și s'ar considera ca neexistentă.

2. În cazul când un adjudecatar nu plătește prețul și imobilul se scoate în revindere în contul său, adjudecațiunea făcută asupra lui se consideră reziliată sau neexistentă, și numai poate redevini valabilă de cât prin îndeplinirea condițiunei suspensive, adică, ca la ziua revinderii să nu dea nimeni un preț mai mare, iar dânsul să depună prețul cu procentele și cheltuelile de urmărire.

3. De și prin art. 526 pr. civ. se impune pentru validitatea contestațiunilor ca ele să fie motivate și însoțite de copiile actelor ce se invoacă, totuși, neîndeplinirea unor asemenea condițiuni, nu se poate invoca din oficiu de către tribunal, căci ea nu e prescrisă în interesul general și de ordine publică, ci numai părțile au dreptul să invoace nevaliditatea contestațiunilor pentru neîndeplinirea unor asemenea condițiuni.

Decisiunea 466/905. — Casată, în urma recursului făcut de Ecaterina Mavrodolu, ordonanța de adjudecare a trib. Dâmbovița cu No. 1672/904, dată în proces cu Atina Alexandrescu.

Curtea,

Ascultând pe d-l avocat P. Borș și C. Disescu în desvoltarea motivelor de casare; și

Pe d-l avocat Al. Cerban, în combateri.

Deliberând,

Asupra motivului al V-lea de casare:

«Violarea art. 525 pr. civ. și exces de putere».

«Asupra definitivei vânzării de la 17 Septembrie 1904, eu am făcut contestație telegrafică în ziua de 28 August 1904 și pe care am completat-o cu petiția dată la 30 August cerând anularea urmăririi. Tribunalul a respins această contestație prin sentința sa cu No. 545 din 17 Septembrie 1904, pe două motive: ca tardivă la vânzare în compt și ca nemotivată și fără alăturare de acte, ca contestație.

«Noi credem că în materie de urmărire imobiliară, se pot ridica contestațiuni, nu numai la primul termen de vânzare, adică până la adjudecarea provizorie, ci și la celelalte termene, când vânzarea a fost amânată odată sau de mai multe ori, mai cu seamă, pentru faptele născute posterior acestor termene și anterioare vânzării în compt.

«De asemenea, nu pot fi obligată a alătura acte când nu înțeleg a mă servi de acte și este suficientă motivarea,

când declar a primi ca valabilă mărturisirea însăși a părții adverse, la interogatoriul ce i-l voi pune. Instanța de fond mai comite și un invederat exces de putere, când din oficiu invoacă această nemotivare și lipsă de acte, în camera de chibzuire și dă hotărârea asupra-le, fără ca în prealabil să fie pus măcar în discuția părților, aceste motive».

Având în vedere ordonanța de adjudecare a trib. Dâmbovița cu No. 1673/904 și sentința aceluiași trib. cu No. 545/904, prin care se constată că moșia Dragodana, proprietatea recurentei Ecaterina Mavrodolu, fiind scoasă în vânzare silită după cererea intimitei Atina Alexandrescu, a fost adjudecată asupra d-lui Petru Crăciuneanu. Acesta neplătind prețul, numita moșie a fost pusă în revânzare, în contul său, și ultimul termen pentru efectuarea acestei operațiuni a fost fixat la 17 Septembrie 1904.

Contra acestei revânzări a făcut contestațiune d-na Mavrodolu, prin telegrama de la 28 August 1904, completată prin suplica de la 30 August, și pentru judecarea acelei contestațiuni s'a fixat tot termenul de 17 Septembrie 1904. La înfățișarea din acea zi creditoarea urmăritoare a ridicat incidentul că contestațiunea este tardivă, căci nu este făcută cu 20 zile înainte de ziua fixată pentru adjudecațiunea provizorie, conform art. 525 pr. civ., ci este făcută contra revinderii în contul fostului adjudecatar. Tribunalul a admis ca fondat acest incident și a respins contestațiunea ca tardivă, pe baza arătatului motiv, susținut de către intimată.

Considerând că din cuprinsul citatului articol 525, rezultă că contestațiunile contra urmăririlor silite nu se mai pot face, în termenul legal, atunci când există o adjudecațiune deja efectuată, iar nu și atunci când asemenea adjudecațiune ar fi desființată și s'ar considera ca neexistentă.

Considerând că în cazul când un adjudecatar nu plătește prețul, și imobilul se scoate în revindere, în contul său, adjudecațiunea făcută asupra lui, se consideră reziliată, sau ca neexistentă, și numai poate redevini valabilă de cât prin îndeplinirea condițiunei suspensive, ca în ziua fixată pentru revindere nimeni să nu dea un preț mai mare, și dânsul să depună prețul, cu procentele lui, și cheltuelile de urmărire. (art. 553 și 556 pr. civ.).

Considerând că, în specie, adjudecațiunea făcută asupra d-lui Crăciuneanu fiind desființată, prin scoaterea în revindere a moșiei Dragodana, în contul său, și la ziua de 17 Septembrie 1904, fixată pentru revindere, lipsind curatorul succesiunei vacante a defunctului fost adjudecatar, urmează că nu mai era posibilă îndeplinirea condițiunei suspensive, pentru ca foasta adjudecațiune să redevină valabilă, și astfel ea trebuia să fie considerată ca neexistentă.

Considerând că în asemenea circumstanțe, tribunalul a făcut o greșită aplicațiune a citatului art. 525, comb. cu 553 și 556 pr. civ., prin respingerea contestațiunei ca tardivă.

Având în vedere, apoi, că trib. a respins contestațiunea d-nei Mavrodolu și pentru motivul că n'ar fi fost motivată și însoțită de copii de pe acte ce ar invoca pentru susținerea ei conform art. 526 pr. civ.

Considerând că deși se impune, prin acest articol, pentru validitatea contestațiunilor, condițiunea de a fi motivate și însoțite de copii de pe actele ce se invoacă, totuși, neîndeplinirea unei asemenea condițiuni nu se poate invoca din oficiu de către tribunal, căci ea nu este prescrisă pentru interes general și de ordine publică, ci numai pentru a se putea combate contestațiunile la cea întâi înfățișare, de către alte părți interesate, fără a se mai da loc la prelungirea judecăței, prin diferite cazuri de amânări, după cum aceasta rezultă clar din ultimele dispozițiuni a citatului art. 526 și, prin urmare, numai acele părți au dreptul să invoace nevaliditatea contestațiunilor pentru asemenea neîndeplinire de condițiune.

Considerând că, în specie, nici o parte n'a invocat menționata lipsă de formalitate, pentru validitatea contestațiunii d-nei Mavrodolu și, prin urmare, tribunalul a făcut o greșită aplicațiune a art. 526, motivând din oficiu respingerea contestațiunii pe baza acelei lipse de formalitate.

Că ast-fel motivul de casare este fondat.

Pentru aceste motive, casează, etc.

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE, S. III

Audiența de la 11 Septembrie 1906

Președenția D-lui C. G. ȘTEFANESCU, Președinte

Ministerul de Finanțe cu Căpitan C. Părăianu

Pensiune.—Dreptul de opoziție în materie de pensie.— Admisibilitate.— (Art. 44 l. pensiilor).

Legea generală de pensii din 1902.— Abrogarea tuturor legilor și regulamentelor anterioare contrarii.— Menținerea cu toate acestea a dispozițiilor admise, ca excepțiuni, prin chiar legea din 1902.— Regim excepțional în ce privește pe ofițerii ce au făcut campania de la 77.— Aplicarea legilor din 1889, 1877 și 1886 acestor ofițeri.— (Art. 70 l. pensiilor).

Drept la pensie.— Condițiunea cerută pentru a fi considerat că a făcut campania.— Grad inferior devenit ofițer prin continuare de serviciu și fără întrerupere.— Condițiune prevăzută numai de regulament prin art. 102.— Neaplicarea acestui text, ca fiind în contradicție cu legea pensiilor.

1. Dreptul de opoziție, fiind o cale de reformare de drept comun, există în materie de pensie, întru cât nici un text din legea pensiunilor n'a ridicat în mod expres acest drept.

2. Legiuitorul, prin art. 70 din legea generală de pensii din 1902, abrogând toate dispozițiile din legile și regulamentele de pensii anterioare, contrarii acestei legi, n'a înțeles să desființeze și excepțiunile admise și prevăzute prin chiar această lege (din 1902), cum este cea stabilită de art. 2 din această lege, în ce privește pe ofițeri cari au făcut campania din 1877, cărora le-a rezervat beneficiul aplicării legii din 1889, care la rândul ei se referă la legile din 1877 și 1886.

3. De și, prin art. 102 din regulamentul legii de pensii, se prevede că gradele inferioare numai atunci sunt considerate că au făcut campania din 1877, când au devenit ofițeri prin continuare de serviciu, totuși acest text conținând o condițiune neprevăzută nici de art. 2 § 1 din legea generală de pensii, nici de legea din 1889, aceia a întreruperii serviciului, instanțele judecătorești sunt în drept a nu aplica acest text din regulament, de oare-ce regulamentul nu putea facilita sau agrava obținerea dreptului la pensie.

Decisiunea 154/906.— Casată, în urma recursului făcut de Ministerul de finanțe, decisiunea Curței de apel Craiova, s. II, No. 162/905 dată în proces cu administratorul cl. I C. Părăianu.

Curtea,

Ascultând pe intimat în susținerea incidentului de neadmisibilitatea opoziției; și

Pe d-l Zeuceanu în combateri;

Deliberând,

Asupra incidentului ridicat de intimat relativ la respingerea opozițiunii făcută de recurent pe motiv că art. 44 din legea generală de pensii nu prevede dreptul de opoziție;

Considerând că dreptul de opoziție este bazat pe principiul de înaltă justiție, că nimeni nu trebuie a fi condamnat prin surprindere, fără a fi ascultat;

Considerând că întemeiată pe acest principiu, opoziția are un caracter general, constituie o cale de reformare de drept comun, și nimeni nu poate fi lipsit de beneficiul acestei căi fără voința expres manifestă a legiuitorului;

Considerând că nu există nici un text de lege care să ridice părților dreptul de opoziție în materie de pensii;

Considerând că dacă prin art. 44 din legea generală de pensii, legiuitorul nu se ocupă de cât de dreptul de apel și de recurs, de aci nu se poate deduce că el a vroit a lipsi pe părți de dreptul de opoziție, calea deschisă apărării, și garanția ordinară a unei bune judecări;

Că așa fiind incidentul ridicat urmează a se respinge ca neîntemeiat.

După care:

S'a ascultat d. avocat Zeuceanu în dezvoltarea mo- de casare;

Intimatul în combateri.

Deliberând,

Asupra motivului I de casare:

«Violarea art. 327 Pr. civ. și art. 44 din legea pensiilor din 1902.

«Curtea de apel admitând apelul făcut la 7 Iulie 1905 de d-l C. Părăianu liquidează drepturile sale la pensie pe baza art. 1 din legea din 16 Aprilie 1886 combinat cu art. 5 din legea de la 29 Decembrie 1877.

«Procedând în acest mod instanța de fond primește și judecă o cerere nouă făcută de apelant pentru prima oară în apel și acordă o pensie pentru o cauză nouă care n'a fost nici dedusă nici judecată de prima instanță, comisia de pensii.

«Decisiunea Curței violează dar dispozițiunile precise ale art. 327 Pr. civ. în virtutea căruia nu este admis a se face în apel o cerere nouă, nici a se schimba cauza pricinii mai violează și articolul 44 din legea pensiunilor în vigoare care dă acestui principiu deplină aplicațiune în materie de liquidare de pensii».

Având în vedere că din decisiunea atacată prin recurs de față rezultă că C. Părăianu, administrator cl. I, în disponibilitate, cere prin petițiunea din 25 Iunie 1906 regularea sa la pensie pentru infirmități dobândite în timpul și din cauza serviciului având 27 ani, 6 luni și 25 zile, serviți, în cari intră și timpul din campanie;

Că, comisiunea de pensii prin decisiunea No. 254 din 3 Mai 1905, recunoaște că numitul suferă de infirmități provenite în timpul și din cauza serviciului, adăogă însă că, petiționarul în conformitate cu art. 102 din regulamentul legii generale de pensii, nu poate fi considerat că a făcut campania din 1877—78, întru cât din certificatul Curței de conturi, se constată că dânsul a întrerupt serviciul militar ca grad inferior de la 9 August 1879, până la 1 Martie 1883, și că nu a devenit ofițer prin continuare de serviciu, și deci nu poate beneficia de dispozițiunile legii pensiunilor militare din 1889, urmând a i se constata drepturile după legea generală de pensii de la 22 Februarie 1902, și în consecință acordă administratorului clasa I, C. Părăianu, un drept de pensie de 160 lei pe lună pentru 20 ani serviți în funcțiuni civile și în armată;

Că, în apel, Curtea de Craiova, secția II, admite apelul făcut de C. Părăianu și îi recunoaște dreptul la o pensie de 303 lei lunar, pentru anii serviți, și că infirmitățile de care suferă sunt dobândite în timpul serviciului, și într'un serviciu comandat în timp de pace, argumentând că de oare-ce a făcut campania 1877—78 și are mai mult de 25 ani serviți la promulgarea legii din 1902, el este supus legii din 1889, și această lege prin art. 26, rezervând militarilor beneficiul legilor din 29 Decembrie 1877 și 16 Aprilie 1886, el urmează a beneficia de această din urmă lege, combinată cu art. 5, lit. a din legea pensiunilor din 1877;

Considerând că, întru cât din deciziunea sus mențio-

nată, se constată că primul motiv de casare, n'a fost propus înaintea instanței de fond, ast-fel cum este formulat, el nu poate fi propus pentru prima oară în caștie;

Că în tot cazul, intimatul în recurs, a dedus înaintea primei instanțe întregul său drept la pensie, ast-fel cum i se cuvine după legea pensiunilor din 1889 care se referă prin art. 26 la legile anterioare din 1877 și 1886;

Că așa fiind, fără drept recurentul pretinde că s'ar fi formulat în apel o cerere nouă și că s'ar fi violat dispozițiunile art. 327 din Pr. civ. și ale art. 44 din legea pensiunilor de la 1902, și în consecință motivul invocat urmează a se respinge ca neîntemeiat;

Asupra motivului al II-lea de casare:

«Curtea comite un exces de putere când își întemeiază deciziunea sa pe texte de legi cari sunt azi în mod expres abrogate și deci numai au nici o aplicațiune. Legea generală de pensii dela 1902, care creiază o legislațiune uniformă pentru toți funcționarii Statului, ori-care ar fi cauza drepturilor lor de pensie, abrogă prin art. 70 toate dispozițiunile din legile, regulamentele și statutele de pensii generale și speciale anterioare. Ea abrogă în mod expres și legile din 29 Decembrie 1877 și 16 Aprilie 1886.

«Abrogarea acestor legi mai rezultă și din împrejurarea că legea de la 1902 conține nu numai dispoziții contrarii legilor din 1877 și 1886, dar și dispozițiuni de aceea care suplează pe acele din aceste legi și a căror aplicațiune și existență concomitente sunt imposibile și contrarii spiritului și economiei legii generale de pensii».

Considerând că dacă legiuitorul prin art. 70 din legea pensiunilor de la 1902 abrogă toate dispozițiunile din legile, regulamentele și statutele de pensii generale și speciale anterioare, contrarii acestei legi, menționatul text își are aplicațiunea numai la acele dispozițiuni din legile anterioare în privința cărora legiuitorul din 1902 n'a prevăzut vre-o excepțiune;

Considerând că, întru cât prin art. 2 din legea din 1902, se prevede o excepțiune la aplicarea acestei legi menținându-se în privința ofițerilor și asimilaților lor cari au făcut campania din 1877—78, regimul legii din 1889 care se referă la legile din 1877 și 1886 — fără cuvânt recurentul se plânge că Curtea din Craiova își întemeiază deciziunea sa pe texte de legi abrogate;

Că așa fiind și acest al doilea motiv urmează a se respinge ca neîntemeiat;

Asupra motivului al III-lea de casare:

«Violațiunea art. 2 § 1 din legea de la 1902 și art. 102 din regulamentul ei de aplicare.

«Din combinațiunea acestor două texte rezultă că gradele inferioare din timpul campaniei de la 1877—78 nu pot beneficia de dispozițiunile excepționale ale art. 2 din legea actuală, de cât cu condițiune de a fi devenit ofițeri prin continuare de serviciu. Condițiunea aceasta în fapt lipsește întru cât se constată că C. Părăianu a întrerupt serviciul activ timp de 3 ani și 6 luni și că în acest interval nu numai că n'a făcut parte din armată dar a ocupat chiar funcțiuni civile.

Considerând că în adevăr art. 2 § 1 din legea pensiunilor de la 1902 prevede că ofițerii și asimilații lor cari au făcut campania 1877—78 rămân sub regimul legii din 1889 cu modificările ei;

Că însă art. 102 din regulamentul făcut la executarea art. 66 din legea generală a pensiunilor prevede că gradele inferioare atunci sunt considerate că au făcut campania din 1877—78, când au devenit ofițeri prin continuare de serviciu;

Considerând că acest articol conținând o condițiune neprevăzută nici de art. 2 § 1 din legea generală a pensiunilor, nici din legea din 1889, aceia a întreruperii serviciului, legalmente Curtea de apel a aplicat numai textul din legea pensiunilor, de oare-ce regulamentul nu putea facilita sau agrava obținerea dreptului de pensie;

Că dar Curtea nu violează nici un text de lege și

ast-fel fiind și acest motiv gășindu-se neîntemeiat urmează a se repinge ca atare;

Asupra motivului al IV-lea:

«Violațiunea art. 2 din legea de la 1902 și a art. 2 lit. c din legea de la 1 Iulie 1889 modificată la 18 Iulie 1891.

Dacă prin art. 2 din legea actuală de pensii legiuitorul a acordat gradelor inferioare cari au făcut campania din 1877—78 și cari au devenit ofițeri fără continuare de serviciu, dreptul de a beneficia de legea de la 1 Iulie 1889 cu modificările ei (din 1891 și 1895), excepțiunea creată este de strictă interpretare și nu se poate întinde peste limitele textului în vigoare.

«Urmează dar că aplicând excepțiunea, pensia să se liquidez după legea de la 1889 cu modificările ei (1891 și 1895) și numai după această lege fără a se putea aplica alte legi, cum în speță s'au aplicat cele din 1877 și 1886 cari nu sunt vizate prin art. 2 din legea actuală.

«O dovadă și mai mult că legea din 1902 prin art. 2 a înțeles să se refere numai la legea din 1889 cu modificările ei, este chiar locul pe care-l ocupă acest art. 2 în legea actuală, el este pus în cap. I relativ la pensii pentru vechime de serviciu, și nu se poate referi de cât la o lege care acordă drepturi de pensie numai pentru vechime de serviciu, ori legea din 1889 cu modificările ei, este singura lege care înainte de 1902 regula drepturile militarilor pentru vechime de serviciu iar cele din 1877 și 1886 nu au avut nici odată această cădere».

Considerând că de și art. 2 din legea generală de pensii de la 1902 prevede că ofițerii și asimilații lor cari au făcut campania 1877—78 rămân sub regimul legii din 1889 cu modificările ei, însă art. 26 din această lege care rezervă militarilor beneficiul legilor din 29 Decembrie 1877 și 16 Aprilie 1886, nu a fost nici odată modificat, și deci Curtea nu a violat menționatele texte de legi, în cât motivul invocat de recurent cată a se respinge ca neîntemeiat;

Asupra motivului al V-lea de casare:

«Greșită aplicațiune a legii din 16 Aprilie 1886 relativă la pensiunile militarilor infirmi din cauza unui serviciu comandat în timp de pace, nemotivare și exces de putere.

«Curtea făcând aplicațiunea legii speciale din 16 Aprilie 1886 comite o vădită eroare de drept. Legea din 16 Aprilie 1886 era abrogată cu mult înainte de 1902 și înlocuită cu o altă lege din 8 Aprilie 1894.

«Această din urmă lege ar fi fost singura aplicabilă în cazul când ar fi fost constant că aplicațiunea era azi posibilă și când s'ar fi dovedit în mod neîndoios că infirmitatea lui C. Părăianu este dobândită nu numai din cauza serviciului dar și din cauza unui serviciu comandat în timp de pace.

«Curtea dă și o decisiune nemotivată, lipsită de orice temelii juridice când fără a i se dovedi că infirmitatea este dobândită într'un serviciu comandat în timp de pace și fără a arăta motivele din care rezultă o asemenea concluziune, se mărginește a face o afirmațiune care nu se poate controla.

«Curtea mai comite și un exces de putere vădit stabilind condițiunea serviciului comandat.

«Dovezile din cari se pot trage asemenea concluzie sunt limitate prin art. 21 al legii de la 8 Aprilie 1894, din spiritul și economia căreia reese că instanțele judecătorești nu numai că nu au dreptul să își sprijine hotărârile lor pe alte dovezi de cât cele indicate în art. 21, dar că ele nici nu au competența să stabilească o asemenea cauză de infirmitate».

Considerând că legea din 8 Aprilie 1894 prevede într'un mod limitativ anume casurile cari pot da drept ofițerilor la pensie egală cu solda întreagă, pentru infirmitățile dobândite într'un serviciu comandat în timp de pace, și arată formalitățile de îndeplinit pentru constatarea acestor infirmități;

Considerând că întru cât în speță, instanța de fond acordă intimatului în recurs pensie egală cu solda întreagă pentru infirmitățile dobândite într'un serviciu comandat în timp de pace, fără a arăta prin verii un considerent din decisiunea sa în conformitate cu sus

menționata lege, care a fost serviciul comandat, împrejurarea care a provocat infirmitatea și modul cum s'au îndeplinit formalitățile de constatare, a dat o hotărâre care a rămas nemotivată în această privință și prin urmare a comis un exces de putere.

Că așa fiind mijlocul de casare invocat este întemeiat. Pentru aceste motive, Curtea, admite ca întemeiat motivul 5 de casare și casează, etc.

TRIBUNALUL JUDEȚULUI ROMANAȚI

Audiența de la 24 Februarie 1906

Președenția D-lui V. SUDITU, Membru

Ion Stan Stoica cu Administrația financiară Romanați

Sentiința civilă No. 126

Contestație.—Executarea unui titlu executor pe baza legii de urmărire.—Contestarea titlului pe temeiul căruia se face urmărirea. — Competința instanței care a încuviințat titlul executor. — (Art. 16 din legea de urmărire din 1905 și art. 400 Pr. civilă).

După art. 16 din legea pentru urmăriri din 27 Iulie 1905, toate dispozițiunile legii de procedură civilă în privința judecării cocontestațiunilor, sunt aplicabile și urmăririlor imobiliare făcute în temeiul legii de urmărire.

Ast-fel, art. 400 Pr. civ. după care, contestațiunile privitoare la înțelesul, întinderea și explicarea titlului ce se contestă, se îndreptează la instanța care a încuviințat titlul, iar contestațiunile ridicate la urmărire însăși se îndreptează la instanța care execută.

Tribunalul,

Având în vedere motivele invocate de contestator și anume: că procesul-verbal de sechestru pe baza căruia s'a ordonat scoaterea în vânzare este nul, pentru că nu i s'a comunicat nici somația, nici menționatul proces-verbal;

Având în vedere că după art. 16 din legea pentru urmăriri din 27 Iulie 1905, toate dispozițiunile legii de procedură civilă în privința judecării contestațiunilor sunt aplicabile și urmăririlor imobiliare făcute în temeiul legii de urmărire;

Având în vedere art. 400 Pr. civilă după care contestațiunile privitoare la înțelesul, întinderea și explicarea dispozițiunilor titlului ce se contestă, cum este în speță, se îndreptează la instanța care a încuviințat titlul, întru cât, după ultima dispoziție a citatului text, la instanța care execută titlul se îndreptează numai contestațiile ridicate asupra urmăririi însăși;

Că, în speță, titlul în baza căruia s'a ordonat vânzarea, fiind al Administrației financiare Romanați, contestațiunea de față trebuia îndreptată acelei Administrații;

Că ast-fel fiind, această contestațiune urmează a fi respinsă ca inadmisibilă.

Pentru aceste motive, respinge ca inadmisibilă contestațiunea, etc.

(ss) V. Suditu, V. Roman.

Resumat de jurisprudență străină

CURTEA DE CASAȚIE DIN FRANȚA SECȚIUNEA CRIMINALA

Audiența de la 6 Septembrie 1906

Curte cu jurați. — Jurat. — Neasistarea lui reală la toate desbaterile.

Se violează art. 394 (289 român) din codul instrucțiunii criminale, când unul din jurați cari au compus comisiunea de judecată n'a asistat la toate desbaterile Curții cu jurați.

Tot astfel este și în cazul când unul din acești jurați a dormit câte-vă minute în cursul desbaterilor și a fost deșteptat de un funcționar din această somnolență pasageră.

(Gazette de tribunaux din 16 Septembrie 1906).

INFORMAȚIUNI

Anunțăm că, în numărul viitor, vom publica un interesant articol: *Prescripțiunea hotărârilor comerciale*, datorit penei d-lui Anibal Teodorescu, doctor în drept din Paris, avocat.

D. Anibal Teodorescu, care e deja cunoscut cititorilor prin studiile ce a publicat în ziarul nostru, de azi înainte va face parte din Comitetul de redacție al Curierului Judiciar.

* * *

Anunțăm pe cititori că a apărut ediția a II-a a Vol. 1 din TRATATUL DE DREPT CIVIL al d-lui profesor D. Alexandresco.

Prețul 18 lei. Se expediază la cerere de Curierul Judiciar contra valoare: mandat sau ramburs. Legat în pânză lei 20, cu piele la cotor lei 21.

Toți acei cari au făcut abonament la această operă, sunt rugați a cere volumul, după dorință, broșat sau legat, prin o carte poștală, indicând esact numele și adresa, și trimițând prin mandat poștal restul datorat, împreună cu porto-poștal spre a se putea îndată expedia volumul.

* * *

Au apărut în editura «Librăria Nouă», Calea Victoriei 44, de M. A. Dumitrescu: Textul Procedurii civile, Legei jud. de pace, Legei proprietarilor, Legei Curții de casație (Contentiosul administrativ), într'un singur volum format mic de buzunar.

Broșat, Lei 2. Legat cu pânză, Lei 2,50.

* * *

M. A. Dumitrescu, Textul Codului de comerț, din 1887, așa cum e actualmente în vigoare în urma modificărilor din 1895, 1900, 1902 și 1906.

Un volum mic de buzunar, Broșat Lei 2. Legat în pânză, Lei 2,50.

Comenzile se pot adresa și la Ziarul Curierul Judiciar.

* * *

Rugăm stăruitor pe abonații rămași în întârziere cu plata abonamentelor, să trimită sumele datorate prin mandat poștal, direct la administrația ziarului Curierul Judiciar, București, sau să plătească la prezentare numai în mina incasatorilor: I. Riveanu, pentru provincie, și I. St. Tudoroiu, pentru Capitală, în schimbul chitanțelor ce vor emite din registru cu mateă investite cu ștampila, Curierului Judiciar.